

Братерство

Яків Щоголів

Ввічливу й безсумну я згадав давнину:
З вірою в високе ми ішли в храмину
Розуму й освіти, в ту щасливу пору,
Як не знає серце смути, ні докору.

Млоддю і цвіченем[1] ми тоді лишились,
В стекла веселкові восліпи дивились:

Фарбами з бакану, ярі і цинобрі[2]
Пензель краєвиди нам писав на обрі[3].

Як в огню, на скелях вежі піднімались;
В оболоках легких кораблі качались;
На високі гори налягали гори;
Верх їм корунили лаври й сікомори[4]...

Більше аніж себе других ми любили;
Бо гарячим кипнем сили в нас кипіли;
І не раз здавалось, що такій омані,
Скільки б не жили ми, то не буде грані.

Ледве ж поза нами здалечились стіни
Нашої святої й чистої храмини,
Зараз стуманіли, змеркли і побились
Стекла, скрізь котрі ми восліпи дивились.

Кожному упала нарізна дорога, —
Смілому багата, смирному убога:
Беркути відразу вдарилися вгору,
Полапцем полізли равлики у нору.

Незнать ніч за ніччю, день за днем летіли;
Сильні собі гнізда високо мостили
І, порвавши зразу спільність панібратства,
Вдарились до мочі, шани і багатства;

Опісля ж, як з меншим, іноді стрівались,

То й признать при людях злидаря боялись
Так орел, осягши скельної вершини,
Дивиться зневажно на малі тварини!

Примітки:

[1] Освіта (польськ).

[2] Назви фарб.

[3] Обрій.

[4] Осокори.